

ἀναθεμάτισμα τό, σύνθηθ. ἀναθεμάτισμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀνεθεμάτισμα Ἰακ. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθεματίζω.
Ὁ νὰ ἀναθεματίζῃ τις, ἡ ἀρὰ τοῦ ἀναθέματος ἐνθ' ἀν.: Τ' ἀναθεμάτισμαν τρανὸν ἁμαρτία ἐν' (μεγάλη ἁμαρτία εἶνε) Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Βάνω ἀναθεματίσματα (ἀναθεματίζω) Κρήν. Συνών. ἀναθεμάτι, ἀναθεματία, ἀναθεματίδι, ἀναθεματισμός. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀναθεμάτισμα Πελοπ. (Ἀχαΐα Καλάβρυτ.) Ἀναθιμάτισμα Θεσσ. Ἀναθιματίσματα Θεσσ. (Πήλ.)

ἀναθεματισμός ὁ, Κρήτ. — Λεξ. Δεξ. Βλαστ. 490
Ὁ μεταγν. οὐσ. ἀναθεματισμός.
Ἀναθεμάτισμα, ὁ ἰδ.: Σ τὴ γεφαλὴ σου νὰ ν' οἱ γ-ἀναθεματισμοὶ ποῦ κάνεις γιὰ τὸ κωπέλλι μου! (ἀρὰ) Κρήτ.

***ἀναθεματιστὸς** ἐπίθ. ἀναθεμακιστὲ Τσακων.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθεματίζω, παρ' ὃ καὶ ἀναθεμακίζου, ὅθεν τὸ ἀναθεμακιστέ.
Ὁ ἐπισύρας ἐναντίον ἑαυτοῦ τὸ ἀνάθεμα, ἐπάρατος, ἐξώλης. Συνών. ἀναθεματισμένος (ἰδ. ἀναθεματίζω).

ἀναθεματίστος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀργυρόπ.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναθεματιστὸς τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόννου. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Αὐτὸς ποῦ εἶθε νὰ μὴ ἔχει ἀναθεματισθῇ! εὐφημητ. ἀντὶ τοῦ ἀναθεματισμένου: Ἀναθεμάτιστον, χωρὶς νὰ ῥωτᾷ με ἐπῆεν κ' ἐποίκεν τὴ δουλείαν! (ὁ ἀναθ., χωρὶς νὰ μὲ ἐρωτήσῃ ἐπῆγε καὶ τὴν ἔκαμε τὴ δουλειά).

ἀναθεματίστρα ἡ, Α.Ρουμेल. (Στενήμαχ.) Ἀνδρ. Ρόδ. κ. ἂ. ἀναθιματίστρα Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ. Λέσβ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθεματίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Σωρὸς λίθων συσσωρευθέντων εἰς μέρος, ὅπου ἐτάφη κακοῦργος εἰς αἰώνιον αὐτοῦ ἀνάθεμα, ἡ ὅπου ἔγινε φόνος πρὸς ἀναθεματισμὸν τοῦ φονέως. Ἐκαστος διαβάτης ρίπτει ἓνα λίθον ἐκεῖ ἐπιλέγων τρεῖς ἀνάθεμά τον ἡ Θεὸς σ' ἠχορέσῃ τὸ σκοτωμένο καὶ ἀνάθεμα 'ς τὸ φονεά! Συνών. ἀνάθεμα 2, ἀναθεματούρι, λιθοσωρειά, τροχάλι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀνδρ. Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Ἰμβρ. Ρόδ.

ἀναθεμάτος ὁ, ἀναθεμάτον Πελοπ. (Βούρβουρ.) ἀναθεμάτος Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Γορτυν. Κυνοῦρ. Μάν.) κ. ἂ. — Λεξ. Δημητρ. ἀναθιμάτους Ἡπ. ἀναθεμάτο τό, Πελοπ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀνάθεμά τον! Διὰ τὸν σχηματισμὸν μιᾶς λέξεως ἐκ δύο ἢ περισσοτέρων, οἷον κάμε δουλειὰ -καμουλειὰ-καλειὰ, κακὸ χρόνονά ῥη-κακοχράχη κττ. πβ. Γ'Χατζιδ. ΜΝΕ 1,198.

1) Ὁ διάβολος (ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν ἄξιος ἀναθέματος) Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Γορτυν. Κυνοῦρ. Μάν.) κ. ἂ. — Λεξ. Δημητρ.: Ὁ ἀναθεμάτος θὰν τὸν πῆς ἂ θὰν τὸν μελετήσῃς (ἐνν. τὸν διάβολον) Ἰόνιοι Νῆσ. Τί σοῦ κάνει ὁ ἀναθεμάτον! Βούρβουρ. || Φρ. Νὰ τρώς κί ὁ ἀναθεμάτος νὰ τὰ παίρῃ! (ἀρὰ) Γορτυν. Νὰ πᾶς 'ς τὸν ἀναθιμάτον! Ἡπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναθεματισμένος 2 (ἰδ. ἀναθεματίζω). 2) Ἀρσ. καὶ οὐδ., τὸ δαιμόνιον καλικάντζαρος Πελοπ. (Βούρβουρ. Γορτυν. Κυνοῦρ. κ. ἂ.): Ὁ ἀναθεμάτος πᾶει καὶ χώνεται ὁλοῦθε Βούρβουρ. Θέλοντε νὰ τὸν γκρεμίσουνε τὸν κόσμον οἱ ἀναθεμάτοι Γορτυν. Τ' ἀναθεμάτο ἔβαλε τοῖς φωνῆς νὰ ῥθοῦνε τὰ συνιρόφια του Πελοπ.

ἀναθεματούρι τό, Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀναθ-θεματούριν Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2,83
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάθεμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦρι.

Σωρὸς λίθων σχηματιζόμενος εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος ἡ καὶ ἀλλαχοῦ εἰς ἐκδήλωσιν κατάρας τοῦ ἀδικήσαντος. Ἐκαστος διαβάτης ρίπτει εἰς τὸν τόπον τοῦτον ἓνα λίθον ἐκφωνῶν ἀνάθεμα! ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Κρατοῦν σε μέσα 'ς τὸ χωρὸν τέλεια γιὰ ποιοῦριν ἰθαὶ γιὰ μιστόν σου ταπισὼν ἐν' τ' ἀναθ-θεματούριν (ποιοῦριν = ἀπόρριμα, ταπισὼν = κατόπιν) Δλιπέρτ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναθεματίστρα.

ἀναθερμαίνω Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,241 Μέσ. ἀναθερμαίνομαι ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,72.

Τὸ ἀρχ. ἀμάρτ. ἀναθερμαίνω, δι' ὃ πβ. τὸ παρ' Ἀριστοτ. ἀναθερμαίνομαι.

1) Παρέχω εἰς τι θερμότητα, καθιστῶ τι θερμὸν Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἀν.: Ἀναθερμαίνει τοῖς καρδιῆς μὲ τὸ ζωηρὸ κίνημα τοῦ ἐρχομοῦ της. 2) Μέσ. αἰσθάνομαι θερμότητα, ζωογονοῦμαι ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ. Καὶ τὴν αὐγούλλα τὸ φιλοῦν μόλις τοῦ ἡλίου οἱ ἀχιτῖδες κ' ἐκεῖνο ἀναθερμαίνεται καὶ ξεπαγώνει ἀγάληα. Συνών. ζεσταίνω.

ἀναθετὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀναετὸς Ἰακρ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθέτω. Περὶ τῆς ἀποβολῆς τοῦ θ μεταξὺ φων. εἰς τὸν τύπ. ἀναετὸς ἰδ. Γ'Χατζιδ. ΜΝΕ 2,419.

Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀναδέχεται τις ἐκ τῆς κολυμβήθρας τοῦ βαπτίσματος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναδεχτός 1.

ἀναθέτω λόγ. κοιν. ἀναθήκω Πόντ. (Κερασ.) ἀναθέκω Πόντ. (Ματζούκ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνατίθημι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. ἀναθήκω ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀορ. ἀνέθηκα.

1) Ἐπιφορτίζω τινὰ μὲ τὴν διεξαγωγὴν ὑποθέσεως ἡ ἐργασίας τινὸς λόγ. κοιν.: Σοῦ ἀναθέτω αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι. Μοῦ ἀνέθεσε πολλὰς δουλειὰς καὶ δὲν ξέρω ἀποποῦ ν' ἀρχίσω πρῶτα. Τοῦ ἀνάθεσα νὰ μοῦ βρῇ ἓνα ὑπάλληλο. Πβ. ἀρχ. ἀνατίθημί τινί τι, Ἀριστοφ. Νεφ. 1452 «ταυτὶ δι' ὑμᾶς, ὦ νεφέλαι, πέπονθ' ἐγὼ | ὑμῖν ἀναθεῖς ἅπαντα τὰμὰ πράγματα». 2) Ἐπιρρίπτω κατὰ τινος ὀνειδισμούς, ὀνειδίζω Πόντ. (Κερασ. Ματζούκ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Παροιμ.

Κάθεται πομπὴ 'ς σὴ δέβαν κ' ἐνεθέκ' νεν τοῖ δαβάτας (ἐκάθητο ἡ πομπὴ εἰς τὴν διάβασιν καὶ ὠνειδίζε τοὺς διαβάτας. Ἐπὶ ἀναιδοῦς ψέγοντος τοὺς ἄλλους δι' ἐλαττώματα, τὰ ὅποια ἔχει καὶ ὁ ἴδιος καὶ μάλιστα εἰς μεγαλύτερον βαθμόν. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχοῦ τοῦ Πόντ.) Ματζούκ.

***ἀναθεώνω**, μέσ. ἀναθεώνομαι Πελοπ. (Μάν.) ἀναθεοῦνομαι Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. θεώνω.

1) Ἐχω μεγάλην τρικυμίαν, κυματοῦμαι, ἐπὶ θαλάσσης (τῆς ὁποίας τὰ κύματα ἀνέρχονται οἷονεὶ μέχρι τοῦ Θεοῦ): Ἀσμ.

Ἀι-Δημήτρι ἀφέντη μου, | πῶς δὲ βοήθησες κ' ἐσὺ μέσ' 'ς τοῦ Τσιρίγον τὸ νησί | π' ἀναθεοῦθ' ἡ θάλασσα κ' ἔστησε κύματα χοντρά!

β) Ἐξανίσταμαι, ἐξεγείρομαι κατὰ τινος ἀπειλητικῶς.

2) Κάμνω ἐμετόν. Συνών. ἀναγοσυλιάζω 4, ἀνακερώνω, ξερώνω.

ἀναθιβάλλω Κρήτ. κ. ἂ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναθ-θιβάλλω Κάσ. ἀνανθιβάλλω Ἀμοργ. ἀνε-

θιβάλλω Θήρ. ἀνεθ-θιάλλω Κάρπ. ἀνεθιβέλλω Θήρ. 'νεθ-θιβάλλω Τήλ. ἀναθιβάνω Κρήτ. Κύπρ. Μήλ. Νάξ. κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνανθιβάνω Κέρκ. ('Αργυράδ.) ἀναθιβαίνω Κέρκ. Κρήτ. ἀναθιβαίρων Κρήτ. ('Εμπαρ.) ἀνεθιβάνω Κύπρ. ἀνεθιβάζω Χίος

Τὸ μεσν. ἀναθιβάλλω. Πβ. καὶ τὸ ἀπλοῦν ἀθιβάλλω. Καὶ ὁ τύπ. ἀναθιβάνω μεσν. Πβ. Γαδάρ. διήγ. στ. 463 (ἔκδ. Wagner σ. 137) «ἐκάθισαν ν' ἀναπαυθοῦν, καμπόσον ν' ἀνασάνουν, | γαδάρου τὰ καμώματα ἐκεῖ τ' ἀναθιβάνουν». Διὰ τὸ ἀνεθιβάλλω πβ. ἀναθίνω -ἀνεθίνω κτῶ. Ἐν τῷ ἀναθιβαίρων τὸ ρ κατ' ἐπίδρασιν τῶν εἰς -έρινω ρ., ὡς ἀμολλάρω -ἀμολλέρινω κττ. Τὸ ἀνεθιβάζω κατὰ τὸ βάζω παρὰ τὸ βάλλω.

Α) Ἀμτβ. **1)** Εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν, ἐνδοιάζω, διστάζω, ἀμφιβάλλω Κέρκ. ('Αργυράδ.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ.: Θὰ πὰς αὔριο 'ς τὸ πλύμα; — Ἀνανθιβάνω με τούτοισι τὸν καιρὸ 'Αργυράδ. **2)** Ἐχω διάφορον γνώμην περὶ τίνος, διαφωνῶ πρὸς τινὰ περὶ τίνος Κέρκ. ('Αργυράδ.): Μὴν ἀνανθιβάνης σ' αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω. **3)** Ἀπροσ. ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν Θήρ.: Μὴδὲ τοῦ ἀνεθιβέλλει Λαμπριανὰ (οὐδὲ κατὰ διάνοιαν τοῦ ἔρχονται τὰ Λαμπριανὰ, ἤτοι γλυκύσματα τοῦ Πάσχα).

Β) Μετβ. **1)** Κάμνω λόγον περὶ τίνος, ἀναφέρω τι Ἀμοργ. Θήρ. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Κύπρ. Μήλ. Νάξ. Τήλ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Μὴ μ' ἀναθιβάλλης τὰ παλαιὰ Κρήτ. Μὴ μοῦ τὸ ἀνεθιβάλλης Θήρ. Ἦσεν ἢ ἀθ-θιολή κ' ἐνεθ-θιάλαμέν τον (λόγου γενομένου ἀνεφέρω αὐτόν) Κάρπ. || Φρ. Ἀόξυγγας μ' ἐπιασε, κάποιος θὰ μ' ἀναθιβάνη (πρόληψις) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις τ' ὄνομα καὶ τὸ ἀναθιβάνεις;
ὄνομα ποῦ δὲν ἤξερεν ὁ νοῦς σου νὰ τὸ βάλῃ;
Νάξ.

Δάσκαλε, εἶδα ναι τὰ μιλεῖς κὶ αὐτὰ π' ἀναθιβάνεις;
Κρήτ.

Κόρη, ποῦ τὸ 'βρες τ' ὄνομα αὐτὸ π' ἀνεθ-θιάλλεις;
Κάρπ.

Τὴν πρὸ ὁμορφη τῆς γειτονιᾶς ἀναθιβάναν ὄλες
Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἱμπερ. καὶ Μαργαρ. στ. 667 (ἔκδ. ÉLegrand Biblioth. 1,307) «λοιπὸν πρὸς τὸ ἐγκόλφειον θέλω ν' ἀναθιβάλλω». Συνών. ἀθιβάλλω **3**, ἀθιβολεύω (II) **3**, ἀμφιβάλλω **2**, ἀναβάλλω **5**, ἀναγογγυρεύω **2**, ἀναγορεύω **1**, ἀναγυρεύω **2**, ἀναθιβολεύω **1**. **β)** Ἀφηγοῦμαι, ἐξιστορῶ τι Κάσ. Κρήτ. Κύπρ. κ. ἄ.: Ἄσμ.

Ἄι μου Γεώργι ἀφέντη μου, ὁμορφοκαβαλλάρι,
ποῦ 'σαι ζωσμένος τὸ σπαθὶ καὶ τὸ χρυσὸ κοντάρι,
τὴ χάρι καὶ τὴ δόξα σου θέλω ν' ἀναθιβάλλω
Κρήτ.

Τὼρ ἀρκινῶ σας τὴν ἀρκὴν νὰ σᾶς ἀνεθιβάνω,
ν' ἀκούσετε πῶς ἔχασεν τὸν μέγαν δραομᾶνον

Κύπρ. **γ)** Ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ, ἀναφέρω τὸ ὄνομα τινὸς ἐν τῇ λειτουργίᾳ ἢ ἐν ἄλλῃ ἱεροπραξίᾳ, μνημονεύω Ἀμοργ. Κρήτ.: Ἀναθιβαλέ done ὁ παππᾶς Κρήτ.

2) Φέρω τι εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναπολῶ, ἀναμνησκομαι, ἐνθυμοῦμαι Θήρ. Κρήτ. Τήλ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ.: Δὲν τὸν ἀναθιβάλλω ποῖος ἦταν Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Θέ μου καὶ δῶσ' μου ἀπομονή καὶ νοῦν εἰς τὸ κεφάλι
ν' ἀναθιβάλλω καὶ νὰ πῶ καὶ τῷ Σφακιῷ τὰ βάλῃ

(παθήματα, συμφορὰς) Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. στ. 121 (ἔκδ. SLambros σ. 118) «λοιπὸν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν εἰς πόλεμον μεγάλον | ἐπῆγεν ὁ πατέρας της καθὼς

ἀναθιβάλλω». Συνών. ἀναγορεύω **1 β**, ἀναθυμίζω, ἀνιστορῶ, θυμᾶμαι. **3)** Διανοοῦμαι, σκέπτομαι Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Ἀναθιβάνω ὁ ἄμοιρος γλήγορα νὰ μισσέψω,
τὰ ξένα κάλλια νὰ μὲ φάν παρ' ἐπαδῶ νὰ ρέψω.

ἀναθίβαλμα τό, Πελοπν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀναθιβάλλω.

Πανουργία, ραδιουργία ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Κ' ἐσὺ ἀδερφέ, δὲν τὰ 'λεγες ποτὲ τὰ λόγια τοῦτα,
τώρα πῶς τὰ ξεστόμισες καὶ πῶς τὰ 'βαλε ὁ νοῦς σου;
γυναικεία ἀναθιβάλματα διαγύρισαν τὸ νοῦ σου!

Πελοπν.

ἀναθιβολεύω ἀμάρτ. ἀναθιβολεύω Δ.Κρήτ. ἀνεθιβολεύω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀθιβολεύω. Τὸ μέσ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 1961 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «... ὅ,τι 'σφαλα γιὰ κείνη | νὰ μὴν ἀναθιβολευτῇ».

1) Κάμνω λόγον περὶ τίνος, ἀναφέρω ἔνθ' ἀν. **2)** Ὑπενθυμίζω Α.Κρήτ.: Μὴ δοῦ τὸ ἀνεθιβολέψης κ' ἐκεῖνος δὲ θὰ τὸ θυμηθῇ.

Πβ. ἀθιβάλλω, ἀθιβολεύω, ἀμφιβάλλω, ἀναβάλλω, ἀναθιβάλλω.

ἀναθιβολή ἡ, ἀμάρτ. ἀνεθιβολή Θήρ. 'νεθ-θιβολή Τήλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. ἀθιβολή.

1) Ὁ περὶ τίνος γινόμενος λόγος, μνεία: Ἐγὼ θὰ τοῦ φέρω ἀνεθιβολή γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν νὰ δοῦμε τί θὰ πῇ Θήρ. Δὲ μοῦ 'καμε ἀνεθιβολή γιὰ τοῖς δραχμῆς ποῦ μοῦ χρωστᾷ αὐτόθι. Εἴχαμε τὴ 'νεθ-θιβολή σου Τήλ. || Ἄσμ.

Γαμπρέ μου ὠραιότατε με τὴ βολλὴ σπουδὴ σου,
'ς τοῦ βασιλέα εἶχανε τὴν ἀνεθιβολή σου

Θήρ. Συνών. ἀθιβολή **4**, ἀναβολή **8**, ἀναγορεῖα **1**. Πβ. ἀναθυμεθῇ, ἀναθύμημα, ἀναθύμησι, ἀναθυμιά, ἀναθύμισμα, ἀνακάλημα, θύμησι. **β)** Συζητήσις Θήρ.: Εἶδ' ἀνεθιβολή εἶχανε τόση ὥρα; **2)** Ἀπόκρισις, ἀπάντησις Θήρ.: Δυὸ γραφάδες ἔχω ποῦ τῶσε βέδω κὶ ἀνεθιβολή! (δυὸ ἐπιστολὰς τοὺς ἔχω στείλει καὶ ἀπάντησις κάμμία!).

ἀνάθινος ὁ, Κάρπ. ἀναθινὸς Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. θινὸς (σωρὸς) παρὰ τὸ ἀρχ. θίς.

Τὸ ἄκρον ἀγροῦ, τὸ ὁποῖον καλλιεργεῖται διὰ σκαπάνης, διότι διὰ τοῦ ἀρότρου τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν: Περίσκαψε τὸν ἀνάθινον νὰ μὴν ἀπομείνῃ χέριςος. Συνών. ἀναβόλα **1**, ἀναβολάδα, ἀναβολή **2**. Πβ. καὶ ἀνάβολος **1**.

ἀναθόλα ἡ, ἀμάρτ. ἀναθέλα Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. θόλα, παρ' ὁ καὶ θέλα.

Στρογγυλὴ λευκὴ κηλὶς γινομένη εἰς τὴν ἱριδα τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ προξενούσα τὴν ἀπώλειαν τῆς ὁράσεως. Συνών. ἀσπράδα, ἀσπράδι, θόλα.

ἀναθολιάζω ἀμάρτ. ἀνιθολιάζω Ἱμβρ. Σαμοθρ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. θολιάζω.

Ἐξογκῶνω τὰ διὰ τῆς μακρᾶς συμπίεσεως συμπτυκνωθέντα γεμίσματα τῶν προσκεφαλαίων καὶ στρωμνῶν διακινῶν καὶ ἀνατινάσσων καὶ πλήττων αὐτὰ διὰ τῶν χειρῶν ἢ ράβδου, τὰ κάμνω τρόπον τινὰ θολωτά, φουσκωτά ἔνθ' ἀν.: Δὲ δ' ἀνιθολιάεις τὰ προσκέφαλα κὶ γινῆκαν σὰ δλάκισ Ἱμβρ. Ἀνιθολιάσέ του τοῦ στρώμα νὰ γίῃ πρὸ μαλακὸ αὐτόθι.

